

Magyari Andrea

A SZUBJEKTUMVÁLSÁG-SZEKCIÓ

Engedjen már be, a kurva életbe, mindjárt bepisilek, és tegnap elhagyott a férjem.

Ezt mondogatom, ha hangosan mondanám, biztos gyorsabban jönne. Csozog egy papucsban a kapu felé, hallom csak, mert a szorosan egymás mellé szögezett lécek eltakarják az udvart. Hallom, hogy beszél a szomszédjához. Megáll. Ūristen, be fogok pisilni, reggel hat óta nem pisiltem, a vonatutat végigaludtam, aztán gyorsan kellett leszállni.

Végre kinyitja, kezet fogunk, valami Gyulának hívják, kérdezi, könnyen idetaláltam-e, engedjen már be, hadd pisiljek. Így is ki kell bírnom, hogy bemegyünk egy közös helyiségbe, kandalló is van, tűz nincs benne. Innen nyílnak a szobák, berohanok, a fürdőszoba ajtaja nyitva van, leroskadok a végére. Aztán kimegyek, Gyula közben elővett egy nagy füzetet. Be kell írnom a nevem, szerencsére nem ő írja, úgyse tudja soha leírni. Aztán megkérdezi, kérek-e pálinkát. Házi szilva, a másodikat még velem issza. Jó huzatja van a kisasszonynak, jegyzi meg a harmadik után. Végre, aznap először nem érzem, hogy a következő pillanatban elveszítem a józan eszemet. Viszonylag kibírható lesz minden.

Sőt, még éhes is vagyok. Visszamegyek a szobába, nem pakolok ki, majd este. Ha egyáltalán ki kell. Hátha mégse kell itt maradnom. Fogom a pénztárcát meg a táskámat, indulok be a városba. Ha tíz után jön, szól utánam Gyula, zárva lesz a kapu, az a nagyobbik kulcs nyitja, vigyázzon, mondja, jobbra forgassa, és így fel a kilincset. Mi a francért nem lehet egy panzióban normális kilincseket felszerelni. Már a szobaajtónál is magyarázott valamit, hogy kicsit fel, megrántani, forgatni a kulcsot, ha elakad, felnyomni még jobban, mittudomén. Retteghetek hajnalig, hogy hogy jutok majd be. De hát úgyse tíz után jövök.

Kisütött a nap. A pálinka hatására még jó kedvem is lesz, kicsit imbolgogva megyek, teljesen kihalt minden, hétköznap van, nyilván mindenki dolgozik. Ez meg itt egy külvárosféle, már amennyire van egy ilyen városnak külvárosa. Ennek mintha lenne. Nem is látszik, hogy város. Elérek egy templomig, Gyula szerint itt kell átmenni a körforgalmon, a körforgalomban nincs egyetlen autó sem. Nem is értem, ez mégiscsak az ország nemtudomhányadik legnagyobb városa. Harmadik. Negyedik. Ugatnak a kutyák, téli kutyaugatás. Végre jön egy autó, ráadásul taxi, taxi a kihalt vá-

rosban, ahol mindenki munkában van ilyenkor, lassan teljesen úgy érzem magam, mint egy filmben. A pálinka teszi, gondolom. Három szilva.

Negyedóra múlva elérek egy villamosmegállóig, felszállok, aztán valahol le, ahol felismerem az egyetemet. Ide kell jönnöm. Az egyetem is kihalt, persze, vizsgaidőszak van. Találok egy büfét, veszek szendvicset és sportszeletet. Lassan múlik a pálinka hatása, jön vissza a rosszkedv. Megkérdezem a büfésnőt, van-e esetleg dobozos sörük, de nincs, és furcsán is néz. Lehet, hogy érzi rajtam a pálinkaszagot. Kellett volna Gyulától kérni egy kis üvegbe. Biztos adott volna. Még tizenegy óra sincs, nem fogom kibírni így a napot, ha megint elmúlik ez a köd belőlem.

A vonaton végig úgy tettem, mintha aludnék. Láttam, hogy ismerősök szállnak fel, azért. Ők is ugyanide jöttek, nem bírtam volna ki, hogyha leül valaki mellém, és beszélgetni kell. Örültem, hogy egyáltalán fel bírtam szállni a vonatra. Örültem, hogy kifestettem magam. Be bírtam menni a zuhany alá. Megmostam a fogam. Felkeltem. Két órát aludtam. Egyedül keltem.

Leülök a lépcsőre, egy pillanat alatt iszonyúan elálmosodok, nem bírok felállni innen. Na, gyerünk. Fel kell menni ezen a lépcsőn. Fent kell regisztrálni. Regisztrálni fogok, ha addig élek is. Addig élek. Amíg regisztrálok. Onnan tudom, hogy élek, hogy regisztrálok. Most éppen.

Bámulom a táblát, amire kiírták a szekciókat meg a beosztásokat. Én a szubjektumválság-szekcióban vagyok. Remek. Hol máshol. Ez még valahogy viccnek is gyenge. Pedig milyen jó kis szekciók vannak. Vizualitás és a posztmodern-szekció. A divat mint jelrendszer-szekció. Ez milyen vidáman hangzik. Mért kell nekem pont a szubjektumválság-szekcióba kerülnöm, ami ráadásul csak holnap lesz a tábla szerint, tehát végképp lemondhatok arról, hogy még ma megtarthatom az előadásomat, és este valahogy elérek egy hazafelé tartó vonatot. Egy pillanatra elgondolodom, talán cserélnem kellene valakivel. Ne haragudj, látom, hogy te a divat-szekcióban vagy, nem lenne kedved átjönni a szubjektumválságba? Végül is ezen a témán belül bármiről beszélhetünk. Én meg majd keresek valami divat-elemet a saját mondandómban, amit kidomboríthatok. Azt nagyon tudok úgyis.

Fél tizenkettő. Kaptam egy kabátra tűzhető táblácskát, rajta van a nevem. Rosszul, de mindegy. Még jó, hogy a szekciót nem írták rá, hogy csak a rosszul felírt nevem látszik messziről, és az nem, hogy a szubjektum válságba jutásáról szoktam gondolkodni. Magyarázkodhatnék, hogy azért nem, csak ezek a címkék ugye, meg szekciók. Hogy so-hase vagyok jó helyen. Rossz szekciók, tévedések, valamit félreértettek, nem is erről akartam beszélni. Most már mindegy.

Az első előadás egykor kezdődik, egyre többen jönnek fel, regisztrálnak, pánikszzerűen menekülök, még mielőtt ismerősbe botlanék. Kijutok az utcára, elindulok csak úgy, hátha találok valahol egy kocsmát. Bolyongok egy ideig, aztán tényleg találok. Talponállós, de van egy asztal a sarokban, oda leülök, kérek sört. Hányingerem van, el fogok ájulni. Nem ájulhatok el mégse egy vidéki kocsmában, délben. Mit szólnának. Mocskos a padló, sáros lenne a kabátom is, ha elájulnék. Mert akkor nyilván lecsúsznék innen a székről.

Megjön a sör, a felénél már érzem, hogy jobban vagyok. Olyan sima és vigasztaló, mint a selyemcukor belseje volt. Viszont abba mindig beleszorult a nyelvem, jött az édes krém, a következő pillanatban megvágta a nyelvem ott bent a cukor belsejében, mindig ez volt. Kifizettem a sört, és veszek még egy dobozosat is, beteszem a táskámba.

Este hatig még megiszom a dobozos sörömet, szerzek egy másikat is egy kisboltban, közben sikerül ennem is valamit. Hatkor van az utolsó előadás, eddig még csak egy ismerőssel akadtam össze, szerencsére olyan nagyon nem ismerjük egymást, és viszonylag normális beszélgetést sikerült folytatnom vele. Ez még kibírom, és mehetek haza. Már-mint Gyulához haza. Aludhatok. Van tévém is. Holnap megtartom az előadást. Tovább inkább nem gondolkodom.

Egy angol professzor beszél. Nagyon szép akcentusa van, vagy mi-je. Valamije van. Lehunyom a szemem, és még értem is egy kicsit. A kínzásokról beszél. A megkínzott test, mint a feltételezett igazság középpontja. Vagy feltételezett középpontja az igazságnak? Ezt most nem tudom pontosan, hogy melyiket mondta. Belezavarodok a birtokviszonyokba. Miért gondoljuk, hogy ott van elrejtve, kérdezi a professzor. Mért is. Miért gondoljuk, hogy a test határán való átlépés. Hogy az. Képeket is mutat, biztos nyomkodja a laptopját, továbbra is zárva van a szemem. Kabátban ülök, egész nap abban ültem, nagyon fázom. Rosszul vagyok. Mért gondoljuk, hogy a test. Kinyitom a szemem, ki-rohanok a folyosóra, még jó, hogy a sor szélére ültem. Be a vécébe. Sokáig hányok, először még nem fáj, de a pálinka nyomában aztán minden éget, szerintem most meg fogok halni. Meg fogok halni egy vidéki egyetem vécéjében, január huszonkilencedikén, ez lesz a halálom napja, nem valami szép dátum, nem néz ki jól majd leírva.

Lassan csillapodik a szívverésem, feltápáskodok a mocskos padlóról. A tenyerem nyirkos. A tarkóm is, meg a hátam a pulóver alatt. Pálinkaszag van. Valaki bejön, mozdulatlanul ülök a lehajtott vécétetőn,

amíg meg nem hallom, hogy kiment. Elég sokára ment ki, parfümöt is fújogatott, biztos a száját is újrafestette. Biztos nem a szubjektumválság-szekcióban van. Bár a szám speciel nekem is ki van festve. Ki volt.

Iszom vizet, kimerészkedek a folyosóra, lemegyek a büfébe, veszek rágót. A mentol csípi a nyelőcsővem, könnyes a szemem tőle. Fent zaj van.

A professzor, a kínzásos, megjelenik a büfében. Kávét vesz, és megindul felém. Minek jön ez ide, édes istenem. Nincs még elég bajom. Levegőt venni is alig bírok, és most társalognom kell vele angolul, a szubjektumról. Vagy a testről. A megkínzott testről, pláne. Még jó, hogy vettem rágót. De lehet, hogy így is hányásszagom van, lehet, hogy lehánytam a kabátomat is.

Nagyon érdekes előadás volt, mondom bénán. Most mit mondjak. Egyébként meg tényleg az volt, azt hiszem. Oh, really, mondja udvariasan. Mit mondjon. Bámul valamit rajtam, először azt hiszem, hogy a mellemet, de aztán megpróbálja a nevemet kimondani, vagyis a névtáblámat nézte. Attól még, mondjuk, bámulhatta a mellemet, annál inkább. De hát úgyse látszik a kabátban. A kabátom nyitva van, egy kicsit azért látszik.

Rosszul van felírva, mondom, és kimondom rendesen. Hát, nem nagyon érzem a különbséget, neveti el magát. Olyan érdekesek ezek a magyar nevek. Érdekelnek a nevek. A magáét még nem is hallottam. Nem is magyar igazán, mondom neki, hanem török. Tényleg, maguknak volt ugye valami közülük a törökökhöz, mondja a professzor, ja, olyasmi, mint az oroszokhoz, mondom, elnyomatásban vagyok vagyunk. Elnyomatás, még ezt is megcsinálom neki. Megdicséri az angolomat. Kezdek örülni, hogy itt van. Legalább addig se ájulok el.

Most én bámulom az ő tábláját, elég köznapi név, mondja bocsánatkérően, hát igen, lefordítom neki, hogy lenne magyarul. Megpróbálja kimondani. Nevetünk.

Már annyira jól vagyok, hogy ettem a halászléből. Benne van a regisztrációs díjban, legalább nem ment kárba. A professzorral bort iszom. Halat nem eszem, mert köpködni kéne a szálkát, és az kellemetlen lenne azért. A szubjektumom már annyira összeszedte magát, hogy nem akar egy idegen férfi előtt köpködni. Kiderül, hogy a professzor lesz holnap a szubjektumválság-szekció elnöke, védnöke, vagy mi. Kikérdez az előadásomról. Egyfolytában iszom, de vigyázok, hogy egyszerre csak keveset. Elmondom neki, hogy félek az egészsőtől, hogy félek a kérdésektől, hogy nincsenek válaszaim, aztán azt is, hogy egyébként sincs

sem mire válaszom, sőt, már kérdezni se tudok. Pontosan látom, hogy mit művelek, berúgok, és egy idegen férfinak tartok előadást a problémáimról, ráadásul egy filozófiai konferencián, ami nem javít a helyzetemen, sőt. Aztán közlöm még vele, hogy nem vagyok neurotikus, csak nullponton vagyok. A nullpont nagyon termékeny tud lenni, mondja a professzor, na, egész jó válasz. Kérek a cigarettájából, ad tüzet, és közelebb húzza a székét. Elég nagy zaj van, biztos azért.

Taxira várunk az étterem előtt, a professzor hívta. Hol laksz, ezt kérdezi, bemondom Gyula címét, és az autóban majdnem eldőlök az álomságtól. El is dőlök, sőt, elalszom. Amikor megáll a taxi, Gyula háza előtt vagyunk, valahogy kiszállok, és egyáltalán nem tudom, hol vagyok, csak hogy ez a Gyula háza, ezt értem, csak azt nem tudom, az hol van. A professzor kifizeti a taxit, és el is küldi. Te is itt laksz, kérdezem egészen hülyén, nyilván nem itt lakik, ez volt a legolcsóbb szállás, amit a neten találtam, nyilván ő nem ezt kereste ki magának, egy vidéki magyar város külvárosában. Nem, én nem itt lakom, mondja, és azt kérdezi, jól vagyok-e. Jól vagyok, mondom, és az a furcsa, hogy tényleg jól vagyok. Azt akarom mondani, hogy sétáljunk még egy kicsit, nem akarok bemenni, és arra gondolni, mi volt tegnap, nem vagyok álmos, jó a hideg. Nincs kedved, mondom, a professzor hozzám lép, akkor most csókolózni fogunk ezek szerint, nem tudom befejezni a mondatot, nem lesz séta.

A szoba kezd kihűlni, éjszakára minek fűtés, biztos ezt gondolta a Gyula. Fekszem az ágyon, a négy négyzetméteres szobában két ágy van, L alakban egymáshoz tolva, az L betű másik szárában a professzor alszik. Derékszögben fekszünk. Négy óra huszonöt. Nyolckor fel kell kelnem, tízkor van az előadásom.

A professzor csendben alszik, legalább tudok gondolkodni. Zúg a hűtőszekrény. Felkelek, kinyitom, vannak benne dobozos sörök, egyet kivészek, iszonyú hangosan szisszen, ahogy felnyitom. What are you doing there, kérdezi a professzor félálomban, semmit, mondom, iszom egy sört. Jó véleménye lehet rólam, és azt még nem is látta, amit este hat előtt műveltem. Alszik tovább, felkelek, felveszem a pulóverét. Próbálok emlékezni rá, hogy milyen volt vele, de nem emlékszem, nem az ital miatt, mert emlékszem, mi történt, de nem tudom megfogni. Nem tudom, hogy tudnám megfogni. Lefeküdtem egy idegen férfival, és még csak meg se tudom fogni. Fel tudom idézni, és ennyi. How fragile you are, ezt mondta, erről meg eszembe jutott, hogy ez egy sor Sting-

től, csak ott we are van, arról meg az jutott eszembe, hogy a Sting az fullánkot jelent, ilyen hülyeségeken gondolkodtam, és lecsúsztam a pillanatról, pedig annyira akartam figyelni, hogy milyen lesz, amikor belém hatol. Lemaradtam, a hülyeségem miatt, Sting miatt, és most egyáltalán nem emlékszem, pedig fontos lenne. Fogalmam sincs miért, de ha lefekszem egy idegen férfival, akkor már legalább emlékeznék, hogy milyen, ha belém hatol. A falon túl valaki horkolni kezd, na, ez biztos mindent hallott. O my god, nem valami fantáziadús elmenőszöveg, de hát mért is lenne azabb, mint magyarul. A professzor istenhívós típus, van, aki meg akar halni. Általában ez a kettő, vagy aki semmit se szól. Már amennyire visszaemlékszem.

Öt óra tíz. Megiszom az utolsó korty sört, összekuporodom az ágyon, fekszem a jobb oldalamon, hallgatom a hűtőt. Rettenetesen fázom. Hányingerem van, és hasogat a fejem. Kint ugatnak a kutyák, aztán hallom, hogy az egyik az ablak alatt mászkál, hallok a neszt, amit a mancsa hagy a járdán, iszonyú hideg lehet most az a járda, az ablaktáblákból is süt a hideg. És akkor én még hűtött sört iszom. Folynak a könnyeim.

Felkelek, és bemegyek a fürdőszobába, lehajtom a vécét, ráülök a tejetjére. Felhívom a férjemet, azt, amelyik elhagyott előző este. Sokáig cseng ki, de legalább nincs kikapcsolva. Várjál, kimegyek a fürdőszobába, suttogja. Te is a vécé tetején ülsz, kérdezem, ja, mondja, röhögünk. Hogy vagy. Jól, mondom, basztam egy professzorral. Milyen professzorral. Egy külföldivel, mondom, és sírni kezdek, de nem lehet hallani. Külföldivel, mondja a férjem elég hosszú csönd után, és néger, kérdezi, erre röhögni kezdek a könnyeimen át, mért lenne néger, mittudomén, ő is röhög, nem, nem néger, vagy mégis? Várjál már, most hogy mondod, valami gyanús lett, bőgök tovább, majd mindjárt visszamegyek, és megszemlélem.

Vigyázz magadra, mondja a beszélgetésünk végén, te is, mondom, leteszem a telefont, és visszamegyek a szobába. Egy kicsit álldogálok, aztán Nicholas mellé fekszem az ágyra, alszol, kérdezem, fázol, válaszolja és beenged a takarója alá, megölel, iszonyúan fázom, szipogom, és félek is, ne félj, súgva mondja, te vagy a legjobb nő a szubjektumváltás-szekcióban.

Már nem fázom. Öt óra ötvennyolc. Még két egész órát alhatok.

Kalligram, 2008/7–8.

(Magyari Andrea 1973-ban született Mezőcsáton. Prózát ír, műfordítással foglalkozik.)